

7.

Til Landstingets Udvalg om Forslag til Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter.

Da det under Folketingets Behandling af Forslag til Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter var paa Tale ogsaa at lade Loven omfatte Præsteembedernes Arvefæste, og da dette Forslag saaledes mulig kan forventes at komme frem under Lovforslagets Behandling i Landstinget, tillader Lolland-Falsters Stiftskonvent sig gennem undertegnede dertil nedsatte Udvalg at bede det ærede Landstingsudvalg tage nedenstaaende under velvillig Overvejelse.

Ved Instruks af 11. September 1862 paalagde Ministeriet den da nedsatte Kommission at have for Øje, at Jord, der fraskiltes den egentlige Præstegaardsavling, „i Embedernes blivende Interesse bortarvefæstes eller bortforpagtes paa længere Aaremaal (f. Eks. 50 Aar)“.

Naar Præstegaardsjord herefter er bortarvefæstet, bortforpagtet eller bortsolgt, er en Del af Afgiften deraf sat i Korn efter Kapitelstakst netop for derved at sikre Præsten en Indtægt af Jorden, der i nogen Maade holdt Maal med Tidernes Prisingninger, som en Erstatning for Afsavnet af Jorden.

Det vilde altsaa være ganske i Strid med de Forudsætninger, hvorunder Jorden bortsolgtes eller bortarvefæstedes, nu at afløse disse Kornafgifter med en fast Pengesum, da der ingen væsentlig Forskel er paa disse og paa en Forpagtningsafgift i Korn efter Kapitelstakst.

Den Gang Tienden afløstes, skulde det gælde for fuld Erstatning; men Afløsningen har faktisk medført vældige Tab for Præsteembedernes Indtægter, alt medens Skatter og Livsfornødenheder er steget i uhørt Grad.

Saaledes er der ogsaa al Udsigt til, at en Konvertering nu, ligesom alle tidligere Konverteringer, vil berøve Præsterne en stor Del af de os i vore Kaldsbreve tilsikrede Embedsindtægter.

Men da et Kaldsbrev ikke er en Naadesakt, men ret egentlig en Kontrakt med H. M. Kongens og Ministerens Underskrift, formener vi, at et saadant ikke uden videre kan tilsidesættes. Dette har dog altid været regnet for et urokeligt Grundlag for enhver Ansættelse i et Embede. Vi tillader os saaledes at henvise til Forordningen 21. Maj 1845 § 32. Ligeledes til, at juridiske Embedsmænd i sin Tid, hvor meget end deres Sportler voksede, og hvor meget man end havde imod denne Lønningsmaade, dog uanfægtet beholdt de dem tilsagte Indtægter i den dem tilsagte Form, saa længe de forblev i deres Embeder. Og det gælder fremdeles, hvad A. S. Ørsted skriver (Af mit Livs og min Tids Historie I. Bd. Side 386), at „Sikkerheden for lovhjemlede Rettigheders Besiddelse udgør en væsentlig Bestanddel af det almindelige Vel og den sande borgerlige Frihed“, og (ibid. S. 310) „at det turde være uforvarligt imod de vedkommendes Villie at forvandle en fast Indtægt... til et een Gang for alle fastsat Pengebeløb.“

Vi tillader os derfor ærbødigst at anmode om, at, for saa vidt Loven skulde komme til at omfatte ogsaa Arvefæsteafgifter og lignende Kornafgifter til Præsteem-